

Berättelse om den stora "haren".

Det var för någon tid sedan en gammal gubbe, som hade den vanan att på söndagarna vara ute och sätta ut snaror för harar och andra djur. Men en söndagsmorgon hände det gubben någonting högst märkvärdigt.

Han skulle nämligen då också skida ut i skogen för att vittja sina utsatta ~~XXXXXX~~ giller. Kommen ut ur stugan får han se en hare sitta på vägen invid ladugården. I tron att det var en vanlig hare begiver sig gubben in i stugan efter sitt gevär, som han laddar varpå han beger sig ut för att fälla harpalten. Gubben tager sikte på haren och skjuter så det första skottet, men det syntes ej göra haren någonting, ty han satt där han satt. Han sköt ett par skott till men med samma resultat.

Gubben som var en säker skjutt, blev ond och gick närmare, ty hantyckte att det var så underligt och gick närmare för att övertyga sig om det var en verklig hare eller ej. Gubben gick, så nära haren, att det ej var mera än högst tio meters avstånd mellan dem. Han sköt ett skott till, där han stod och trodde då säkert att haren skulle falla död.

Men det gjorde han inte, ty nu fick gubben se, vad han hade tänkt att döda. Haren förvandlades till ett djur så stort som en vanlig häst och såg mycket fruktansvärd ut.

Gubben som blev mycket rädd återvände genast och kunde med knapp möda komma sig in i sin bostad där han genast lade sig till sängs, och låg så hela dagen utan att varken äta eller ~~ärkka~~ tala. När man frågade honom om orsaken därtill, sade han, att det ej

2069

fattades honom någonting särdeles. Han ville ju ej säga vad som hade hänt honom.

Nästa morgon, begav han sig ut i skogen med avsigt att taga igen sina förut utsatta snaror, ty han frukade att den store "haren" skulle visa sig igen, om han ej snarast möjligt igentog sina snaror. När han hade plockat igen ett par stycken snaror, kom han till en, där det satt en levande hare. Gubben steg strax av sina skidor för att ihjälslå denna.

Till sin stora förvåning fastnade gubben emellertid vid den fastsittande haren och kunde ej komma loss. Den stackars gubben fick nu sitta fast tills sent på eftermiddagen, och haren befanns ej vara någon annan än just den hare som han dagen förut försökt att döda. Sent omsider fick han dock komma loss och begav sig nu på hemvägen, mycket upprörd av det skedda. Och han svor en helig ed, på att aldrig mera försöka att ofreda djuren med snaror.

Gubben mötte under sin hemresa sina anhöriga, som voro ute för att söka honom. Dessa befallde han nu följa de spår som han brukat skida samt taga igen de snaror som ännu voro kvar i skogen och sedan bränna upp dem allesammans.

Gubben har också hållit den ed han för sig själv svor, och i stället för att se honom fara till skogen på söndagsmorgnarna, så sitter han vid sin bibel och läser och har ej mera lust att vara ute i skogen för att fånga harar.

Är alldeles sanning vad som här är skildrat, ty det har hänt ej långt från min hemort i en by s.k. Sörfors i Sävar S:n och gubben hette J. Johansson.

Konrad Andersson

Ytterstmark.